

the A SZELLEMLIDÉZŐ
Summoning
SÖTÉT ERŐ TRILÓGIA 1

fine
selection

KELLEY ARMSTRONG

New York Times bestseller szerző

KELLEY ARMSTRONG

the A SZELLEMLIDÉZŐ
Summoning
SÖTÉT ERŐ TRILÓGIA 1

KELLEY ARMSTRONG

the A SZELLEMLIDÉZŐ
Summoning
SÖTÉT ERŐ TRILÓGIA 1

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Kelley Armstrong
A mű eredeti címe: Darkest Power Trilogy 1: The Summoning
A művet eredetileg kiadta:
Orbit, an imprint of Little, Brown Book Group

Fordította: Godó Klára
A szöveget gondozta: Egyed Erika

Copyright © KLA Fricke Inc. 2008

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 426 9

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor
Korrektor: Budai Zita
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rö-vidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sok-szorosítható.

12 évvel korábban...

ANYA ELFELEJTETTE FIGYELMEZTETNI az új békisített a pincével kapcsolatban.

Chloé ott szédelgett a felső lépcsőfokon, pufók kezével próbált a korlátban megkapaszkodni, a karja úgy remegett, hogy alig tudta tartani magát. A lábai is reszkettek – a papucsán lévő Scooby Doo-fejek valósággal bólogattak. Kapkodta a levegőt, úgy zihált, mint ha futott volna.

– Chloé? – szűrődött fel Emily tompa hangja a sötét pincéből. – Anyukád azt mondta, a kóla a pincében van, de nem találom. Lejössz, hogy segíts nekem?

Anya azt mondta, szól Emilynek a pincéről. Ebben biztos volt. Becsukta a szemét és erősen gondolkozott. Mielőtt anya és apa elindultak a partira, ő a tévésobában játszott. Anya hívta, Chloé pedig kiszaladt az előszobába, ahol anya felkapta, megölelte és kacagott, pedig Chloé babája majd kinyomta a szemét.

– Látom, hogy Jázmin hercegnővel... vagyis Jázminnal, a kalózzal játszol. Megmentette már szegény Aladdint a gonosz dzsinntől?

Chloé megrázta a fejét, aztán suttogva kérdezte: – Szóltál Emilynek a pincéről?

– Természetesen! A kis Chloénak nem szabad a pincébe menni. Bezárjuk az ajtót. – mikor apa is kiért, anya odaszólt neki: – Komolyan beszélünk kell a költözésről, Steve!

– Csak egy szavadba kerül, és a kirakjuk a táblát! – borzolta meg apa Chloé haját. – Fogadj szót Emilynek, kölyök!

Ezzel elmentek.

– Chloé, tudom, hogy hallasz! – kiabált Emily.

Chloé lefejtette ujjait a korlátról, és befogta a fülét.

– Chloé!

– N-n-nem mehetek a pincébe – motyogta –, n-n-nekem nem szabad!

– Hát, most én vagyok a főnök, és én azt mondom, szabad. Nagylány vagy már!

Chloé lépett egy fokot lefelé a lépcsőn. Gombócot érzett a torkában, minden elhomályosult, mintha sírás kerülgetné.

– Chloé Saunders, öt másodperced van, hogy ide gyere, vagy én hozlak le, aztán rád zárom az ajtót!

Chloé olyan gyorsan rohant le a lépcsőn, hogy a lábai összegabalyodtak, s lebecskázott a lépcsőfordulóig. Ott feküdt egy kupacban, lüktető bokával, könnyek égették szemét, ahogy a pincébe bámult – ó, az a nyikorgás, a szagok és árnyékok! És Mrs. Hobb.

Voltak mások is, mielőtt Mrs. Hobb elijesztette volna őket. Például az idős Mrs. Miller, aki szívesen bújócskázott Chloéval és (nevezzük csak így) Maryvel. Aztán Mr. Drake, aki olyan furcsákat kérdezett, hogy vajon élt-e már valaki a Holdon, és bár Chloé legtöbbször nem tudta a választ, ő akkor is mosolygott, és biztosította róla, milyen ügyes kislány.

Régen szeretett ide lejönni és beszélni az emberekkel. Egyetlen dolog volt: nem szabadott a kazán mögé néznie, ahol egy lila, felpuffadt

arcú ember himbálózott a mennyezetről. Soha nem szólalt meg, de Chloé gyomra felkavarodott a látványától.

– Chloé! – Emily hangja tompán csengett. – Jössz már?

Anya azt mondaná, hogy ne a rosszra, hanem valami szépre gondoljak. Így aztán, ahogy Chloé lelépdelt az utolsó három lépcsőfokon, felidézte Mrs. Millst, Mr. Drake-et, és egyáltalán nem gondolt Mrs. Hobbra..., vagyis csak egy kicsit.

A lépcső alján belehunyorított a sötétségbe. Csak az éjjeli lámpák világítottak, melyeket anya tett mindenfelé, miután Chloé mondogatni kezdte, hogy nem akar többé lejönni. Anya azt hitte, hogy fél a sötétől (ami igaz is volt kicsit, mert a sötétben Mrs. Hobb bármikor alattomosan meglephette).

Chloé látta a hideg pinceajtót, arra összpontosított, és olyan gyorsan ment, ahogy csak tudott. Amikor valami megmozdult, elfelejtette, hogy nem szabad odanéznie, de csak a kazán mögött himbálódzó ember fel-felvillanó kezét látta.

Odarohant a pinceajtóhoz és felrántotta. Benn koromsötét.

– Chloé? – szólta Emily a sötétből.

Chloé összeszorította az öklét. Na, ez igazán nagy gonoszság Emilytől! Pont itt elbújni...

Lépéseket hallott fentről. Anyáék? Máris itthon lennének?

– Ugyan már, Chloé! Csak nem félsz a sötétől? – nevetett Emily.
– Úgy látszik, mégis csak egy kis pisis vagy!

Chloé megharagudott. Emily ostoba, gonosz lány, nem is tud semmit! Odaadja neki a kólát, aztán felszalad, és mindent elmond anyának, úgyhogy Emily soha többet nem vigyázhat majd rá!

Behajolt a kis helyiségbe, és megpróbált emlékezni, hol is tartja anya a kólát. Ott kell lennie a polcon, vagy nem? Odaszaladt és lábujjhegyre állt. Ujjai körülzárták a hideg fémdobozt.

– Chloé? Chloé! – Emily hangja nagyon messziről hallatszott, aztán sikoly követte. Lábak dobogása a feje fölött. – Chloé, merre vagy?

Chloé elejtette a dobozt. Az leesett és megrepedt a betonon, majd sziszegve és fröcskölve a lába elé gurult. A kóla tócsává gyűlt a papucs körül.

– Chloé, Chloé, merre vagy? – utánozta egy Emilyéhez hasonlós hang a háta mögött.

Chloé lassan megfordult.

Az ajtóban egy rózsaszín köntöst viselő öreg hölgy állt, szeme és foga világított a sötétben. Mrs. Hobb! Chloé össze akarta szorítani a szemhéját, de nem merte, mert azzal csak tovább ront a helyzetén, még inkább felbosszantja.

Mrs. Hobb bőre hullámozott, tekergett, aztán fényes fekete lett, ropogott, mint a gallyak a tábortűzön. Nagy darabok pottyantak le róla a földre. A haja sísteregve égett. Majd mikor nem maradt belőle semmi, csak a koponya, s azon néhány darabka megfeketedett húscafat, az állkapcsa lassan szétnyílt – és a foga még mindig világított.

– Üdvözöllek újra nálunk, Chloé!

egy

HIRTELEN FELÜLTEM AZ ÁGYBAN, egyik kezemmel a medálo-
mat, másikkal a lepedőmet szorongatva. Erőlködtem, hogy
legalább foszlányokra emlékezzek a már majdnem elillant álomból.
Valami pince... egy kislány... én lettem volna? Nem emlékeztem,
hogy valaha is lett volna pincénk, mindig is lakásban éltünk.

Egy kislányt láttam egy pincében, meg valami félelmetest... de
hát, a pincék mindig azok, nem? Már a gondolatukra is – sötétség,
nedvesség, üresség – megrázkódtam. Bár ez nem volt üres. Volt ott
egy... nem jutott eszembe, mi. Egy férfi a kazán mögött...?

Összerezentem, mikor dörömböltek a hálószobám ajtaján.

– Chloé! – visított Annette. – Miért nem húztad fel az órádat?
Én házvezető vagyok, nem a dadád! Ha megint elkésel, felhívom
apádat!

Fenyegetésnek ez azért nem volt olyan rettenetes. Még ha
Annette utol is éri apát Berlinben, apa csak tettetné, hogy érdekli,
fél szemmel a BlackBerryjén a figyelmét valami sokkal fontosabb,
mint például az időjárás-előrejelzés terelné el. Persze motyogna va-
lami „Igen, majd elintézem, mikor hazaértem”-et, de aztán elfelejti
az egészet, amint leteszi a kagylót.

Bekapcsoltam és felhangosítottam a rádiót, majd kimásztam az ágyból.

Fél órával később már a fürdőszobában voltam, a sulira készülődtem.

Elcsatoltam oldalt a hajam, és a tükörbe nézve megborzongtam. Úgy néztem ki, mint egy tizenkét éves..., és mindenféle rásegítés nélkül. Bár épp elmúltam tizenöt, az éttermekben még mindig a gyerekmenüt nyújtották felém a felszolgálók. És igazuk is volt. Alig voltam 150 centi, az alakom pedig csak szűk farmerben és még annál is szűkebb pólóban látszott.

Lauren nénikém esküdözött, hogy majd megugrok felfelé és talán előre is, amikor végre megjön a ciklusom. De szerintem ezen a ponton a kérdés nem a „mikor”, hanem a „ha egyáltalán” volt. A legtöbb barátnőmnek már megjött tizenkét, sőt volt, amelyiknek már tizenegy évesen. Próbáltam nem túl sokat gondolni erre, de persze nem tudtam. Aggódtam, hogy valami baj van velem. Minden egyes alkalommal, mikor a barátnőim a menzeszükről beszéltek, úgy éreztem magam, mint egy szörnyszülőtt, s imádkoztam, nehogy megtudják, hogy nekem még meg sem jött. Lauren nénikém szerint semmi bajom nincs, és mivel ő orvos, gondoltam, csak tudja. De akkor is zavart. Rettenetesen.

– Chloé! – remegett meg az ajtó Annette húsos ökle alatt.

– Vécén vagyok! – kiáltottam vissza. – Mi lenne, ha békén hagynál?

Kipróbáltam milyen, ha csak hátul egy csattal tűzöm össze a két oldalt. Nem volt rossz. Mikor a fejemet elfordítottam, hogy onnan is megnézzem, a csat persze kicsúszott vékony babahajamból.

Soha nem kellett volna levágnom, de már hánynom kellett a hosszú, egyenes és kislányos hajamtól. Vállig érő lehetőleg fátyol választottam, ami a modellen istenien nézett ki. Rajtam? Nem annyira.

Szemezttem kicsit a bontatlan hajfestékes tubussal. Kari esküdni mert volna rá, hogy a piros csíkok tökéletesen állnának az én vörösszőke hajamhoz. Nem tudtam kiverni a fejemből, olyan lennék, mint egy csíkos pálcanyalóka. De mégis, talán öregítene...

– Már veszem is fel a telefont, Chloé! – ordította Annette.

Felkaptam a festékes tubust, belegyömöszöltem a hátizsákomba és feltéptem az ajtót.

A lépcsőn mentem, mint mindig. Az épület változhatott, de a szokásaim soha. Onnantól kezdve, amikor először mentem óvodába, megálltunk a lépcső tetején, anyám fogta a kezem, a másikon meg átvette a Sailor Moon hátizsákomat.

– Felkészülni, Chloé! – figyelmeztetett. – Egy, kettő, három....

Elkezdtünk a lépcsőn lefelé versenyezni, s ahogy a fokok inogva síklottak bizonytalan lábunk alatt, fújattunk és vihogtunk, elfeledtem az első ovis nap miatt érzett minden félelmemet.

Az óvoda és az általános iskola első évei alatt tovább rohantunk együtt a lépcsőn lefelé, aztán... hát... nem volt kivel lerohannom a lépcsőn többé.

A lépcső alján egy pillanatra megálltam, megérintettem a nyakláncot a pólóm alatt, aztán elhessegettem az emlékeket, felkaptam a hátizsákomat és kísértáram a lépcsőházból.

Miután anya meghalt, sokfelé költöztünk Buffalo környékén. Apám luxuslakásokkal üzletelt, vagyis szerkezetkész épületekben

vette meg őket, majd eladta, mikor a munkát befejezték. Mivel az idő nagy részében üzleti úton volt, a letelepedés nem volt fontos. Neki legalábbis.

A ma reggeli lépcsőzés nem volt annyira remek ötlet. A gyomrom eleve görcsbe rándult a félelmi spanyol vizsga miatt. A legutóbbi tesztet elrontottam, alig mentem át, mivel az egész hétvégét Bethnél töltöttem ahelyett, hogy tanultam volna. A spanyol soha nem volt az erősségem, de ha nem kapok legalább hármast, apának biztosan szemet szúr és megkérdőjelezi, vajon mennyire volt okos választás ez a művészeti sulis.

Milos a járdaszegély mellett várt a kocsiban. Már két éve, két költözés és három iskola óta ő volt a sofőröm. Ahogy beültem, megigazította a tükröt az oldalamon. A reggeli nap fénye így is a szemembe tűzött, de nem szóltam. A gyomrom is megnyugodott, ahogy az ujjammal dörzsölni kezdtem a karfán lévő ismerős szakadást, és belelegeztem a ventilátor fölött forgó légfrissítő mesterséges fenyőillatát.

– Láttam egy filmet tegnap este – mondta, ahogy a kocsit három sávval beljebb kormányozta. – Olyat, ami neked is tetszene.

– Krimet?

– Nem. – összehúzta a szemöldökét, és az ajkait úgy mozgatta, mintha a szóba jöhető kifejezéseket próbálgatná. – Akciós kalandfilm. Tudod, fegyverekkel, robbantásokkal. Igazi lelövöldözős film.

Nem szerettem Milos angolját kijavítani, de ő ragaszkodott hozzá.

– Inkább csak lövöldözős...

Felhúzta az egyik szemöldökét: – De ha valakit megölnek, lefele esik, nem?

Nevettem, majd egy ideig még filmekről beszélgettünk. Ez volt a kedvenc témám.

Mikor Milosnak a diszpécser hívására kellett válaszolnia, oldalra fordultam. Egy hosszú hajú fiú tűnt fel az üzletemberek tömegéből. Régimódi műanyag uzsonnás dobozt vitt, rajta valami szuperhőssel. Annyira lekötött, melyik figura is lehet, hogy nem is vettem észre, merre tart, míg le nem ugrott a járdáról, épp a mi kocsink elé.

– Milos! – kiáltottam. – Vigyázz...!

Torkom szakadtából kiabáltam, ahogy a biztonsági öv a mellkasomba vágott. A mögöttünk és az utána levő vezetők láncreakciót indítva feküdtek rá a dudájukra.

– Mi az? – mondta Milos. – Chloé, mi a baj?

A kocsni orra felé néztem, és... semmit nem láttam. Csak az üres sávot előttünk, a szembejövőben meg a Milosnak mutogató sofőröket.

– A-a-a... – ökölbe szorítottam a kezem, mintha az segítene a fogalmazásban. *Ha elakadsz, válassz másik utat*, mondta mindig a beszédtanárom. – Azt hiszem, láttam valami...

Lassan beszélj! Először gondold át a szavakat!

– Bocsánat. Azt hiszem, láttam valakit elénk ugrani.

Milos elindította a taxit. – Ez velem is néha megtörténik, főleg ha elfordítom a fejem. Azt hiszem, látok valakit, mikor senki nincs ott.

Bólintottam. A hasam megint megfájdult.

kettő

MEGMAGYARÁZHATATLAN VOLT a részben elfeledett álom és a fiú, akit elvileg nem láthattam. Amíg legalább az egyiket ki nem verem a fejemből, biztos nem tudok a spanyol tesztre koncentrálni! Így aztán felhívtam Lauren nénikémet. Rámondtam az üzenetrögzítőre, hogy délben újra hívom. Már félúton voltam Kari barátnőm szekrényéhez, mikor visszahívt.

– Laktam én valaha olyan házban, ahol pince is volt? – kérdeztem.

– És jó reggelt neked is!

– Bocsánat! Álmodtam valamit és nem hagy nyugodni. – elmondtam neki azt a részt, amire emlékeztem.

– Ó, az az allentowni régi ház lehetett! Még kölyök voltál, nem csoda, hogy nem emlékszel!

– Köszönöm. Nagyon...

– Foglalkoztat, azt látom. Jó kis rémálom lehetett!

– Valami pincében élt egy szörny. Semmi különös. Szégyellem is magam.

– Szörny? Micsoda!?

Hangszóró nyomta el a hangját, a háttérben egy gépi hang jelentette: – Dr. Fellows jelentkezzen a 3B-ben!

– Ez neked szól, nem? – kérdeztem.

– Még várhat. Minden rendben, Chloé? Nem vagy valami lelkes.

– Nem az, csak... kicsit túlpörgött ma a fantáziám. Reggel Mílost is kiborítottam, mert azt hittem, láttam egy fiút a taxink elé szaladni!

– Micsoda?

– Nem volt ott semmilyen fiú. A fejemen kívül legalábbis! – észrevettem Karit a szekrényénél és integettem neki. – Mindjárt becsöngetnek, szóval...

– Felveszlek sulis után. A Crowne-ban vacsorázunk és beszélgetünk majd.

Letette, mielőtt ellenkezhettem volna. Megráztam a fejem és Kari után szaladtam.

Az iskola. Nem túl sokat mondhatok róla. Az emberek azt hiszik, hogy a művészeti sulik biztos mások, tele fortyogó alkotóerővel és boldog gyerekekkel, ahol még az emósok is a kínozott lelkük által megengedhető legközelebb állnak a boldogsághoz. Azt hiszik, itt kisebb a kortársak nyomása és a terrorizálás, elvégre is az ide járók nagy része a más sulikban megfélemlítettekéből tevődik össze.

Az igaz, hogy ebből a szempontból az A. R. Gurney nem volt túl rossz sulis, de ahol sok gyerek van együtt, bármennyire is hasonlóknak tűnnek, lesznek elhatárolódások. Klikkek alakulnak, bár a sportolók, stréberek és senkik helyett itt művészekből, zenészekből meg színészekből.

Mint színházművészetist, engem a színészekkel csaptak össze, akiknél a tehetség úgy tűnt, sokkal kevesebbet számít, mint a szépség, a pózolás vagy a szóbeli kifejezőképesség. Utánam soha senki sem fordult meg és nagy nulla voltam az utóbbi kettő dologban is.

A népszerűségi listán is tökéletes középmezőny. Egy lány, akiről senki nem tételez fel túl sokat.

Én azonban mindig arról álmodtam, hogy művészeti sulis leszek, és ez itt olyan remek is volt, ahogy elképzeltem. És ami a legjobb, apa megígérte, hogy függetlenül attól, hányszor költözünk, addig maradhatok, amíg be nem fejezem! Ez azt jelentette, hogy életemben először nem én voltam az „új lány”. Elsőévesként kezdtem az A. R. Gurneyben, ahogy bárki más. Végre mint egy normális gyerek.

Ez a nap viszont különbözött a szokásostól. Egész reggel az utcán látott fiún járt az eszem. Volt rá több logikus magyarázat: a kajás dobozát bámulva nem becsülhettem fel rendesen, hova szalad, beugorhatott egy járdánál várakozó autóba vagy az utolsó pillanatban irányt válthatott és eltűnt a tömegben.

Tökéletes magyarázat volna. Miért zavart akkor még mindig?

– Ó, ugyan már! – mondta Miranda, ahogy ebédidőben a szekrényemben kotorásztam. – Pont ott áll. Kérdezd meg, elmegy-e veled a buliba! Olyan bonyolult ez, szerinted?

– Hagyd békén Chloét! – vágott közbe Beth, majd átnyúlt a vállam felett és lekapta a rikító sárga kajás csomagomat a felső polcra.

– Nem értem, miért nem találsz, Chloé! Épphogy csak nem világít!

– Létrára volna szüksége, hogy olyan magasra lásson! – menteggett Kari.

Nevetve ugrott el miután csípőn billentettem.

Beth a szemeit forgatta: – Gyerünk már, emberek, vagy sose lesz asztalunk!

Már majdnem elértünk Brent szekrényéig, mikor Miranda oldalba bökött: – Kérdezd már meg, Chloé!

Túl hangosan „suttogott”. Brent hátrafordult..., aztán gyorsan elkapta a fejét. Elvörösödtem és a mellemhez szorítottam a kajás csomagom.

Kari sötét, hosszú haja a vállamhoz ért. – Az egy hülyegyerek! – suttogta. – Ne foglalkozz vele!

– Nem, nem hülye, csak engem nem kedvel. Nem értem, miért.

– Gyere – kezdte Miranda –, megkérdezem én helyetted.

– Ne! – ragadtam meg a karját. – K-k-kérlek, ne!

Kerek arca undort tükrözött: – Istenem, milyen gyerekes tudsz lenni! Tizenöt éves vagy, Chloé, már magad kéne intézned a dolgaidat!

– Mint például addig hívogatni egy srácot, amíg az anyja rád nem szól, hogy hagyd békén? – kérdezte Kari.

Miranda megvonta a vállát. – Az Rob anyja volt. Rob maga sose mondta.

– Tényleg? Hitegesd csak magad, ha ez megnyugtat!

Ez aztán betalált. Rendszerint beavatkoztam volna, hogy hagyják már abba, de még mindig dühös voltam azért, hogy Miranda zavarba hozott Brent előtt.

Karival és Beth-tel szoktunk fiúkról beszélni, de nem voltunk annyira odáig értük. Miranda igen, több fiúja volt, mint amennyinek a nevét tudta. Mikor velünk kezdett lógni, hirtelen nagyon fontos lett, hogy legyen olyan srác, aki tetszik nekünk. Aggódtam én eleget az éretlenségemen, az nem segített, hogy hahotázni kezdett, mikor beismertem, hogy még sosem voltam igazi randin. Kitaláltam tehát valakit. Brentet.

Gondoltam, elég lesz, ha megnevezem, ki tetszik. Egy frászt! Miranda továbbment, elmondta neki is, hogy tetszik nekem. Borzasztó volt. Többnyire legalábbis. Kicsit azért reméltem titokban,

hogy Brent majd azt üzeni: – Frankó, Chloét én is bírom! De persze nem mondta. Míg azelőtt néha legalább spanyolon beszélgettünk, most két sorral arrébb ült, mintha hirtelen a világ legbüdösebb néemberévé váltam volna.

Épp odaértünk a büféhez, mikor valaki a nevemen szólított. Megfordultam, és Nate Boziant láttam felénk futni, vörös haja jelzőfényként világított a zsúfolt teremben. Összeütközött egy felsőssel, félszegen bocsánatot kért, majd jött tovább.

– Helló! – mondtam, ahogy a közelbe ért.

– Helló neked is! Elfelejtetted, hogy Petrie ezen a héten áttette a filmklubot ebédidőre? Az avantgárdról lesz szó. Tudom, hogy *imádod* a művészfilmeket!

Hányást míméltem.

– Akkor kimentelek. Megmondom neki azt is, hogy a rövidfilm rendezése sem érdekel.

– Az is ma dől el?

Nate hátrálni kezdett: – Talán. Talán nem. Szóval szólok Petrie-nek, hogy...

– Mennem kell! – mondtam a barátaimnak, és utánarohantam.

A filmklub, mint mindig, most is a színpalak mögött kezdődött, ahol elintéztük az ügyeket, meg ettünk. Kaját ugyanis nem lehetett bevinni a nézőtérre.

Beszéltünk a rövidfilmről, ahol én is, egyetlen elsőként, tényleg rajta voltam a lehetséges rendezők listáján. Aztán, amíg a többiek különböző avantgárd filmekből néztek jeleneteket, rágódtam kicsit a lehetséges próbarendezésen. Meglógtam, mielőtt vége lett volna, és visszaindultam a szekrényemhez.

Az agyam addig pörgött, míg majd félúton nem jártam. A gyomrom megint rákezdte, arra emlékeztetve, hogy a válogatás miatti izgalomban elfelejtettem enni.

A kajámat persze a hátsó színpadon felejtettem. Ránéztem az órára: tíz percem volt órakezdeség. Talán sikerülhet.

A filmklubot már befejezték. Bárki is hagyta el a nézőteret utoljára, leoltotta a villanyt, és nekem halvány gőzöm sem volt arról, hogyan kapcsoljam vissza, főleg, hogy a kapcsoló megtalálásához, először is, nem ártott volna *látni!* Foszforeszkáló kapcsolók! Ez az! Ebből szponzorálhatnám az első filmemet! Ehhez az kéne, hogy valaki gyártson ilyeneket. Persze akár a legtöbb rendező, én is inkább szellemi síkon mozogtam.

Kétszer vágtam be a térdem, ahogy botorkáltam lefelé a sorok között. A szemem végül is hozzászokott a vészjelzők halvány fényéhez, s ráleltem a színpad mögé vezető lépcsőre. Aztán nehezebb lett.

A színpad hátulja kisebb elfüggönyözött részekre volt osztva, amit raktárnak és rögtönzött öltözőknek használtak. Valahol itt kellett lennie a világításnak, de én még soha nem kapcsoltam fel. Körbetapogatóztam a legközelebbi falon, de nem találtam kapcsolót, így feladtam. A vészjelzők gyenge fényében látni lehetett a körvonalakot. Elég lesz az is.

Mégiscsak elég sötét volt, és én félek a sötétből. Gyerekként volt pár rossz emlékem képzeletbeli lényekről, akik a sötétben ólálkodtak és megijesztettek. Tudom, ez furcsán hangzik. Más gyerek jóbarátot talál ki magának, én meg mumusokat.

Arcfesték szaga jelezte, hogy az öltözők környékén járok, de ez az illat, naftalinnal és régi kosztümök szagával keveredve, most nem nyugtatott meg annyira.

Még három lépés, majd felsikoltottam, mert valami körülöttem hullámzó anyagba ütköztem. Függyöny! Nagyszerű! Vajon milyen hangosan kiálthattam? Nagyon reméltem, hogy a falak hangszigeteltek.

Kezemet végigfuttattam a kellemetlen műanyagon, amíg nyílást nem találtam, és széttártam a függönyt. Elöttem az ebédlőasztal körvonala látszódott, a tetején valami sárgával. A csomagom lenne?

Úgy tűnt, mintha a rögtönzött terem megnyúlt volna előttem és a sötétségbe ásítózna. A perspektíva miatt a két befelé futó lefüggönyözött oldal leszűkítette a teret. Érdekes illúzió, főleg egy rémfilmhez. Nehogy elfelejtsem!

Forgatási helyszínként szemlélve a folyosót megnyugodtam. Megjegyeztem a pillanatot, melyhez a lépéseim szaggatott ritmusa adott aláfestést még közelebb hozva a jelenetet, szinte a főhős fejébe helyezve a nézőt – az esztelen lányéba, aki valami furcsa zajforrás felé tart.

Tompa puffanás. A cipőm nyikorgott, ahogy elindultam, így a *zaj* még inkább megijesztett. Nevetni próbáltam, miközben libabőrös karomat dörzsölgettem. Jól van, elvégre is *furcsa zajról* volt szó, nemde? – a hangeffektusra célozva.

Újabb zaj. Meg valami zörgés. Csak nem patkányok élnek a kísértetjárta folyosókon? Micsoda klisé! Ideje lesz leállítani a szárnyaló fantáziámat, és koncentrálni. *Rendezzem* a jelenetet!

Főhősünk meglát egy árnyalakot a folyosó végén...

Édes istenem, ez is milyen olcsó trükk! Legyél már eredeti... titokzatos...

Kettes csapó.

Mit is lát a lány? Egy gyerek új, rikító sárga és e régi elátkozott helyhez nem illő uzsonnás dobozát.

Fusson csak a film tovább! Ne engedjünk meg semmiféle elkalandozást...

Zokogás visszhangzott az üres teremben, majd abbamaradt, és nedves szipogásba ment át.

Sírás. Hát persze! A filmemben. A főhős egy gyerek ételes dobózát látja, majd hátborzongató zokogást hall. A terem végében valami tényleg megmozdult. Egy sötét alak...

Előre vettem magam a csomagomért, felkaptam, és már ott sem voltam.

három

— **C**HLOÉ! VÁRJ CSAK!
Bedobtam a meg nem kezdett ebédemet a szekrénybe, s épp indultam vissza, mikor Nate utánam kiáltott. Megfordultam, láttam, ahogy oldalazva egy csapat lányon vág keresztül.

A csengő megszólalt, és a folyosó megtelt a folyón fölfelé küzdő lazacokhoz hasonlóan lökdösődő gyerekekkel, akik mindent elso-dornak, ami az útjukba kerül. Nate-nek is küzdenie kellett, hogy eljusson hozzám.

– Leléptél a filmklubról, mielőtt beszéltünk volna! Meg akartam kérdezni, mégy-e a buliba?

– Holnap? Aha, igen.

Megvillantotta gödröcskés vigyorát. – Remek! Akkor ott talál-kozunk!

Elnyelte a gyerekrengeteg, én meg csak álltam és bámultam utána. Nate csak azért keresett, hogy megtudja, megyek-e a buli-ba? Ez persze nem ugyanaz, mintha arra kért volna, hogy menjek vele táncolni, de mégis... Most újra át kell gondolnom, mit ve-gyek fel!

Egy felsős úgy nekem jött, hogy leverte a hátizsákomat, miközben morgott valamit arról, hogy minek kell a folyosó közepén állni. Ahogy lehajoltam, csorgást éreztem a lábam között.

Hirtelen egyenesedtem fel és dermedten álltam, mielőtt óvatosan egy lépést mertem tenni.

Ó, istenem! Csak nem bepisiltem? Mély lélegzetet vettem. Talán tényleg beteg vagyok, egész nap volt valami a gyomrommal.

Lássuk, meg lehet-e oldani, ha meg annyira gázos, akkor hazamegyek taxival.

Mikor a mosdóban lehúztam a bugyimat, csupa piros volt.

Pár percig csak ültem ott a vécén, bárgyún vigyorogva, abban a reményben, hogy a suli mosdójában lévő kameráról szóló pletykák nem igazak.

Kevéske vécépapírt tekertem össze a bugyimba, felhúztam a farmeremet, és kikacsáztam a fülkéből. Ott aztán megláttam az egészségügyi betétes automatát, amelynek látványa ősz óta gúnyolódott velem.

A hátsó zsebemből kihúztam egy ötdolláros bankót, egy tíz- és két egycentest. Vissza a fülkébe. Átforgattam a hátizsákom, és találtam is még egy ötcentest.

Tanulmányoztam a gépet. Közelebből. Megvizsgáltam az összekarcolt zárat, amit Beth szerint hosszú körömmel is ki lehet nyitni. Az enyém nem volt hosszú, de az otthoni kulcsom is megfelelt helyette.

Óriási hét ez a számomra! Bekerültem a rendezői kalapba! Nate a buli iránt érdeklődött! Megjött az első menzeszem! És most itt az első bűncselekmény!

Miután rendbe hoztam magam, a hajkefémeket keresgéltem a zsák alján, de helyette a hajfestékes tubus került a kezembe. Felemeltem. A tükörképem rám vigyorgott.

Miért is ne adjuk „az első mulasztott órát” és az „első hajfestést” is a listához? A sulis mosdójában nem lesz könnyű befesteni a hajamat, de valószínűleg egyszerűbb, mint otthon, Annette-tel a lakásban.

Húsz percig tartott felkenni a tucatnyi élénkpiros csíkot. A pólómat le kellett vennem, nehogy festékes legyen, így aztán farmerban és melltartóban álltam a kagylónál. Szerencsére nem jött be senki.

A csíkokat papírtörülkövel szárazra itatva mély lélegzetet vettem, felemeltem a fejem... és elmosolyodtam. Karinak igaza volt. Tényleg jól nézett ki! Annette ki fog borulni. Talán még apám is észreveszi, lehet, hogy mérges is lesz. Az viszont tuti biztos, hogy többé nem a gyerekenüt fogom kapni!

Az ajtó megnyikordult. Bedobtam a papírtörülköket a szemétkébe, felkaptam a pólómat és bevágódtam az egyik fülkébe. Alig volt időm bereteszelni az ajtót, a lány már sírni is kezdett. Átkukcuskáltam, és egy pár Reebok cipőt láttam a mellettem lévő fülkében.

Megkérdezzem, hogy jól van-e, vagy zavarba hoznám ezzel?

Lehúzta a vécét, elmozdítva a lábamra vetődő árnyékot. Eltolta a zárat az ajtón. Amikor a víz folyni kezdett, a sírás felerősödött. Elzárta a csapot. Nyikorgott, ahogy a papírtörülkét húzta. A papírt összegyűrte. Az ajtó kinyílt, majd becsukódott. A sírás azonban nem szűnt meg.

Hideg futott végig a gerincemen. Próbáltam ugyan magamat győzködni, hogy biztos meggondolta magát, és inkább itt maradt, amíg meg nem nyugszik, de a sírást közvetlen közletről, a mellettem lévő fülkéből hallottam.

Ökölbe szorítottam a kezem. Biztos csak a képzeletem játszik velem!

Lassan lehajoltam. Az elválasztófal túloldalán nem láttam cipőt. Még távolabbra néztem. Egyik fülkében sem látszott cipő. A sírás viszont abbamaradt.

Gyorsan magamra rántottam a pólómat, és kisettem a mosdóból, mielőtt újrakezdődhetett volna. Mindenütt csend lett, ahogy az ajtó becsukódott. A folyosó kihalt volt.

– Te!

Fellélegeztem, mikor megfordultam, s a gondnokot láttam félém tartani.

– A m-m-mosdó – szólaltam meg –, a mosdóban voltam!

Tovább közeledett. Nem ismertem meg. Talán apám korabeli lehetett, rövid kefehajjal, iskolánk gondnoki egyenruhájában. Valószínűleg Mr. Teitlebaumot helyettesíti.

– M-m-már megyek is ó-ó-órára!

Elindultam.

– Te, gyere csak vissza! Beszélni akarok veled!

Csak a lépteim zaja hallatszott. Az én lépteimé. Az övét miért nem hallom?

Gyorsítottam.

Ködfolt húzott el mellettem. Úgy három méterrel előttem a levegő megremegett, és egy gondnoki inget és nadrágot viselő alak vált ki belőle. Elfordultam és rohanni kezdtem.

A férfi akkorát mordult, hogy végig visszhangzott a folyosón. A fordulóban majdnem nekimentem egy gyereknek. Dadogva kértem bocsánatot, és a vállam fölött visszapillantottam. A gondnok eltűnt.

Fellélegeztem, és becsuktam a szemem. Mikor kinyitottam, a kék egyenruha centiméterekre volt az arcomtól. Felnéztem... és felsikoltottam.

Úgy nézett ki, mint egy viaszbaba, amely a tűz közelébe került. Arca megégett, elolvadt. Míg az egyik szeme iszonyúan kidudorodott, a másik az arccsontjára csúszott, az egész arca megereszkedett, ajkai petyhüdten lógtak, bőre fényes, de formátlan és...

Az eltorzult ajkak szétnyíltak: – Talán most figyelsz majd rám!

Hanyatt-homlok futottam végig a folyosón. Az osztályterem ajtaja, amelyik mellett elfutottam, kinyílt.

– Chloé? – mondta egy férfi hang.

Tovább rohantam.

– Beszélj velem! – morgott egyre közelebről a rémes, idegen hang. – Tudod te, milyen régóta vagyok itt bezárva?

Szinte átrepültem az ajtón a lépcsőházba, és felfelé indultam.

Felfelé? Az összes hülye hösnő felfelé indul!

Már a lépcsőfordulóban voltam, de mentem tovább felfelé.

A gondnok alattam bicegett egyre feljebb, olvadt ujjából kimeredeztek a csontok, ahogy a korlátba kapaszkodott.

– Figyelj rám, te öntelt kölyök! Összesen öt percet akarok...

Befaroltam a legközelebbi üres osztályterembe, és becsaptam az ajtót. Ahogy a terem közepe felé hátráltam, megjelent a gondnok. Egyenesen átjött az ajtón! Az a rémesen olvadt arca eltűnt, újra rendezesen nézett ki.

– Na, ez jobb? Abbahagynád végre a kiabálást, és beszélnél ve...

Az ablakhoz rohantam, kerestem, hogy nyithatom ki, mikor megláttam, milyen magasan vagyunk. Legalább kilenc méterre a járdától.

– Chloé!

Az ajtó kicsapódott. Ms. Waugh, az igazgatóhelyettes állt ott Mr. Travissel, a matektanárommal és a zenetanárral, akinek a neve nem jutott eszembe. Látva, hogy az ablaknál állok, Ms. Waugh kitérte a karját, hogy két férfit megállítsa.

– Chloé? – kezdte, hangját leeresztve. – Édesem, gyere el onnan az ablaktól!

– Csak azt...

– Chloé...

Összszavarodva néztem vissza az ablak felé.

Ekkor Mr. Travis elviharzott Ms. Waugh mellett, és legyűrt. Ahogy a földre estünk, az összes levegő kiszorult a tüdőmből, mert a nagy tülekedésben véletlenül a gyomromba térdelt. Kétrét görnyedve, zihálva estem hátra.

Arra nyitottam ki a szemem, hogy a gondnok áll felettem. Ordítva próbáltam felkelni, de Mr. Travis és a zenetanár lefogott, míg Ms. Waugh a mobilján csacsogott.

A gondnok áthajolt Mr. Traisen: – Nos, beszélsz már velem, te lány? Most nem tudsz elszaladni!

Dobáltam magam, a gondnok felé rúgtam, próbáltam kiszabadulni a tanárok szorításából, de csak azt értem el, hogy még szorosabban fogtak. A háttérben hallottam Ms. Waugh-t arról, hogy a segítség már úton van. A gondnok az arcomhoz nyomta az övét, ami azzá a szörnyűséges olvadt maszkká változott. Olyan közel került hozzám, hogy csak a düllelt, szemüregéből szinte teljesen kilógó fél szemét láttam.

A nyelvemre haraptam, hogy ne kiabáljak. Vérrel lett tele a szám. Minél jobban küzdöttem, a tanárok annál keményebben fogtak, szúró fájdalom hasított belém, ahogy kitekerték a karom.

– Hát nem látják? – kiáltottam. – Ott van! Kérem! Nagyon szépen kérem, vigyék el innen! Vigyék el azt az embert!

De nem hallgattak rám. Tovább küzdöttem és vitatkoztam, miközben szorosan fogtak, a megégett ember meg tovább ingerelt.

Végül két egyenruhás sietett be az ajtón. Egyikük segítette a tanároknak lefogni, a másik meg mögém került, ki a látókörömből.

Az alkaromon erősödött az ujjak szorítása. Aztán egy tűszúrás. Jeges hideg futott át rajtam.

Lebegni kezdett a tanterem, elhalványodott a gondnok is, de azért fel-felvillant.

– Neee! – kiabálta – Beszélnem kell vele! Hát nem értik? Ő az egyetlen, aki hall engem! Csak azt akarom, hogy...

A hangja elhalkult, ahogy a mentősök a hordágyra tettek. Az hintázva felemelkedett. Hintázva..., mint egy elefánt. Egyszer ültem elefánton anyával az állatkertben, és gondolatban már ott is voltam anya karjában, nevetve...

A gondnok dühödt üvöltése szakította félbe az emlékezést. – Ne vigyék el! Szükségem van rá!

Hintázom. Az elefánton egyensúlyozom. Anya meg kacag...

négy

A KÓRHÁZI ÁGY SZÉLÉN ÜLVE próbáltam meggyőzni magam, hogy még mindig álmodom. Ez volt a legjobb magyarázat arra, ami történt. Nevezhetném *téveszmének* is, de álmoknak sokkal jobban tetszett.

Lauren nénikém ült mellettem a kezemet fogva. Néztem a folyosón elsuhanó ápolónőket. A tekintetemet követve felkelt és becsukta az ajtót. A könnyeimem keresztül néztem, s anyát képzeltem a helyébe. Eltört a mécses, újra hatéves voltam, és az ágyon kuporogva sírtam édesanyám után.

Végigdörzsöltem kezem a durva, kemény huzaton, amibe száraz bőröm minduntalan beleakadt. A szobában olyan meleg volt, hogy kiszáradt torkom minden levegővételnél összeszorult. Mikor Lauren néni ideadta a vizet, rászorítottam kezem a hideg pohárra. A víznek fém íze volt, de nagyot kortyoltam belőle.

– Egy intézet – szólaltam meg. Úgy tűnt, a falak kiszívják és elnyelik a szavaimat, mint egy színpadon, s utána romlott levegő marad.

– Jaj, istenem, Chloé! – Elővett egy zsebkendőt, és megtörölte az orrát. – Tudod, hányszor kellett már mondanom betegeknél, hogy meg fognak halni? De ez valahogy most annál is nehezebbnek tűnik.

Felém fordult: – Tudom, mennyire szeretnél a UCLA– ra járni egyetemre, Kaliforniába! És ez az egyetlen módja annak, hogy ez sikerüljön, drágám.

– Apa miatt?

Elidőzött, és tudtam, szeretné rákenni. Anya halála után a néni-kém szeretett volna felnevelni, hogy megmentse a házvezetők és üres lakások sorától. Soha nem bocsátotta meg apának, hogy ezt visszautasította. Mint ahogy sosem bocsátott meg neki az anyám halálának éjjelért sem. Az nem számított, hogy cserbenhagyásos gázoló kapta oldalba őket, apa vezetett, ezért őt tartotta vétkesnek.

– Nem – mondta végül. – Az iskola. Ha nem töltesz két hetet megfigyelés alatt az otthonban, örökre rajta lesz az értékeléseden.

– De mi lesz rajta?

Ökle a zsebkendőt markolászta. – Az a ba... – meggondolta magát. – A zéró tolerancia az oka. – átkozódva köpte ki a szavakat.

– Zéró tolerancia? Úgy érted, erőszak? D-d-de hisz én nem...

– Tudom, hogy nem. De számukra ez ennyi. Verekedtél egy tanárral, tehát segítségre van szükséged.

Egy otthonban! Őrült gyerekek közt.

Aznap éjjel többször is felébredtem. Másodszorra apa állt az ajtóban és engem nézett. Harmadszorra már az ágyam mellett ült. A nyitott szemem látva átnyúlt, és esetlenül megveregette a kezem.

– Rendben lesz – mormolta –, minden rendben lesz.

Újra elaludtam.

Másnap reggel apa még mindig itt volt. Szemei csipásak, a szája körülüli ráncok mélyebbek, mint arra emlékeztem. Fent volt egész éjjel, Berlinből repült haza.

Nem hiszem, hogy apa valaha is akart gyereket. De ezt nekem sose mondaná, még dühében sem. Bármit is gondol róla Lauren néni, megtesz minden tőle telhetőt. Csak nem tudja, mit csináljon velem. Számára olyan vagyok, mint valami kutyakölyök, akit egy általa imádott személy hagyott rá, és ő annak ellenére, hogy nem szereti a kutyákat, erőlködik, hogy jól csinálja.

– Más lett a hajad – jegyezte meg, ahogy felültem.

Felkészültem. Mikor sikoltozva végigrohansz a sulin, miután a lánymosdóban befestetted a hajad, az első dolog, amit az emberek kérdeznek – persze, ha túltették magukat a sikoltozva-át-az-iskolán részen –, hogy „te meg *mit* csináltál?” Nem normális, hogy az iskolai mosdóban fested a hajad! Legalábbis egy olyan lánytól, mint én. És élénkpiros csíkokkal? Miközben lógsz az órától? Ez tutira az *idegösszeomlás* jele.

– Neked tetszik? – kérdezte apa egy pillanattal később.

Bólintottam.

Szünetet tartott, aztán feszülten kuncogni kezdett. – Hát, én nem éppen ilyet választottam volna, de nem rossz. Az számít, hogy neked tetszik – vakarta meg borostás nyakát. – Gondolom, Lauren néni említette ezt az „otthon” ügyet. Talált egy olyat, amelyik szerinte rendben lesz. Kicsi, magánkézben van. Nem mondhatom, hogy repesek az ötlettől, de úgyis csak pár hétről van szó...

Senki nem mondja meg, hogy mi a baj velem. Ugyan beszélnem kellett egy csomó orvossal, akik tesztekét csinálták, és láttam, hogy tudják, mi lehet, de nekem nem mondják. Vagyis, nagy a baj.

Nem ez volt az első alkalom, hogy olyan embereket láttam, akik ott sem voltak. Lauren néni sulí után erről akart velem beszélni. Mikor említettem neki az álmodat, eszébe jutott, hogy régen meg

a pincénkben lakókról beszéltem. Szüleim úgy vélték: az, hogy kitalálok egy csomó karaktert, csak a képzeletbeli barátok kreatívabb változata. Csak aztán ezek a barátok annyira félelemben tartottak, hogy elköltöztünk.

Még ezután is „láttam” néha embereket, anya vett nekem egy rubin nyakláncot is, mondván, hogy az majd megvéd. Apa szerint mindez pszichés volt. Hittem benne, tehát működött. Most ez az egész újrakezdődött, azzal a különbséggel, hogy senki sem kente többé a túlzó fantáziámra.

Bolond gyerekeknek való otthonba küldenek. Azt gondolják, őrült vagyok. Pedig nem is! Tizenöt évesen végre megjött a menzeszem, ez csak számít valahol! Nem lehet véletlen, hogy ugyanaznap kezdtem újra dolgokat „látni”. Az elraktározott hormonok kitortek, az agyam lebénult, és rég elfeledett filmekből áthozott, valóságnak tűnő jelenetekkel traktál.

Ha tényleg őrült volnék, mást is csinálnék, mint hogy jelen nem lévő alakokat látok, hallok. Örülten is viselkednék, azt pedig nem teszem!

Vagy igen?

Minél többet gondoltam rá, annál kevésbé voltam biztos benne. Normálisnak éreztem magam. Nem emlékeztem, hogy bármikor furcsán viselkedtem volna. Kivéve, hogy befestettem a hajam a mosdóban. Meg lógtam óráról. Meg loptam egy betétet. És verekedtem egy tanárral.

Viszont ez az utóbbi nem számít. Nem akartam én senkit bántani, de megőrijtett, hogy láttam azt a megégett fickót, és nem bírtam elmenekülni előle. Azelőtt jól voltam. A barátaim szerint is jól voltam. Mr. Petrie szerint is jól voltam, hiszen beválasztott a lehetséges rendezők közé. Természetesen Nate Bozian szintén azt gondolta, jól

vagyok. Attól nem lenne boldog senki, ha úgy tudja, hogy egy őrült lány megy táncolni vele.

Nate pedig boldog volt, vagy nem?

Homályosan emlékeztem rá, mintha csak álmodtam volna.

Mi van, ha mindebből semmi nem történt meg? Én akartam a rendezőseget. Én akartam, hogy Nate érdeklődjön irántam. Talán csak képzeltem az egészet. Hallucináltam a fiút az utcán ugyanúgy, mint a síró lányt és a gondnokot?

Ha bolond lennék, én vajon tudnám? Ez az őrültség lényege, nem igaz? Azt hiszed jól vagy, de mindenki más jobban tudja nálad.

Talán mégis megőrültem.

Vasárnap délután apa és Lauren néni elvitt kocsival a Lyle Házba. Álmos voltam a gyógyszertől, amit még a távozásom előtt a kórházban adtak, így megérkezésünket álló- és mozgóképek montázsaként érzékelttem.

Hatalmas, fehér színű viktoriánus épület magasodott a túlméretezett telken, sárga díszítőszegéllyel. A bejáratnál hinta.

Két nő. Az ősz hajú, széles csípőjű jön elém, hogy üdvözöljön. A fiatalabb zord tekintettel követ, karját mindenre elszántan fonva össze.

Felmegyek a hosszú, szűk lépcsőkön. Az idősebb hölgy, egy nővér, aki Mrs. Talbotként mutatkozik be, idegenvezetőként csicsereg, ám a szétszórt agyammal nem bírom követni.

Hálósoba, sárga-fehér, százszorszépekkal díszítve, hajszelé illata.

A szoba tulsó végében dupla ágy, az összeszedett ágyneműre dobott takaróval. Az ágy feletti falakon tini újságokból kitépett lapok. A szekrényke tele sminkes tubusokkal és üvegcsékkal. Csak az asztalka üres.

A szoba felőlem lévő végében mindennek a tükörképe: ugyanaz az egyéniségétől teljesen megfosztott ágy, szekrényke, kis asztal.

Ideje, hogy apa és Lauren néni távozzon. Mrs. Talbot elmagyarazza, hogy pár napig nem fogom őket látni, hisz időre van szükségem, hogy „akklimatizálódjak” az új „környezetemhez”. Mint öleb az új otthonához.

Megölelem Lauren nénit. Úgy teszek, mintha nem látnám a szemében a könnyeket.

Apa esetlenül ölel. Azt motyogja, hogy a városban marad, és amint megengedik, azonnal meglátogat. Eztán, ahogy megcsókolja a fejem búbját, kezembe nyom egy feltekert húszdolláros köteget.

Mrs. Talbot tájékoztat, hogy elpakolták a dolgaimat, hiszen nyilván fáradt vagyok. Csak másszak be az ágyba. A függönyt behúzzák. A szoba elsötétül. Újra elalszom.

Apa hangja ébreszt. A szoba teljesen sötét, mint ahogy koromsötét van odakint is. Éjszaka.

Apa körvonala az ajtókeretben. A fiatalabb nővér – Miss Van Dop – áll mögötte, rosszalló arckifejezéssel. Apa az ágyamhoz lép, és valami puhát nyom a kezembe. – Elfeledkeztünk Ozzie-ról! Nem voltam biztos benne, hogy elalszol nélküle. – A koalamacsi már több mint két éve a polcon volt, mert kitiltottam az ágyamból, miután kinőttem. De persze most elvettem, és belefúrtam az orrom a patkányszerű műszőrbe, csak mert otthonillata volt.

A mellettem lévő ágyon fekvő lány sípoló légzésére ébredtem. Oda-néztem, de csak a takaró formáját láttam.

Hátamra fordultam, forró könnyek csorogtak az arcomon. Nem a honvégy. A szégyen és a zavar. A megaláztatás.

Lauren nénit és apát is megijesztettem. Tanácsstalanok voltak, mit csináljanak. Hogy mi a baj velem. Milyen megoldást találjanak.

Meg a sulis...

Az arcomat a könnyeknél jobban égette a szégyen. Hány gyerek hallott vajon kiabálni? Hányan kukkantottak be a terembe, mikor épp a tanárokkal küzdöttem, meg engem üldöző olvadozó gondnokokról fecsegetem? Hányan látták azt, ahogy hordágyra szíjazva elvittek?

Mostanra már azok is hallhattak róla, akik lemaradtak a javáról. Mindenki tudja, hogy Chloé Saunders megőrült. Tudják, hogy ütődött bolond, akit összezártak más félcédulásokkal.

Még ha meg is engednék, hogy visszamenjek a suliba, nem hiszem, hogy lenne hozzá merszem.

öt

FÉM RUHAAKASZTÓK ZÖRGÉSÉRE ÉBREDTEM. Biztos voltam benne, hogy a szőke lány a ruháimat nézegeti, melyeket Mrs. Talbot akasztott fel tegnap.

– Szia! – köszöntem neki.

Megfordult és elmosolyodott:

– Szép cuccok. Márkásak!

– Chloé vagyok.

– Liz. Mint Lizzie McGuire – intett egy régi megfakult újságkivágásra a falon. – Azzal a különbséggel, hogy én nem szeretem a Lizzie-t, mert szerintem olyan – itt lejjebb vette a hangját, mint ha nem akarná a falon lévő képet megbántani –, olyan gyerekesen hangzik.

Beszélt tovább, de nem hallottam, mert csak arra tudtam gondolni: mi lehet vele a baja? Ha itt van a Lyle Házban, valami baja kell, hogy legyen. Valami másfajta „elmeállapot”.

Nem tűnt örültnek. Hosszú haját fényes lófarokba fésülte össze. Guess farmert és Gap pólót hordott. Ha nem tudnám, azt hihetném, bentlakásos suliban ébredtem.

Nem hagyta abba. Talán ez volt a jel.

Elég ártalmatlannak tűnt. Annak kell legyen, nemde? Ide nem tennének senkit, aki veszélyes. Vagy *igazi* örült.

Nem Chloé. Nem hoznak igazán örülteket ide. Csak olyanokat, akik hangokat hallanak, megégett gondnokokat látnak és tanárokkal verekszenek.

Elkezdett fájni a gyomrom.

– Gyere már! – hívott a lány. – Öt perc múlva reggeli, és ha késel, nagyon megharagszanak! – Kinyújtotta a kezét, míg én kihúztam a fiókot. – Jöhetsz pizsiben is reggelizni. A fiúk együtt ebédelnek és vacsoráznak velünk, de később reggeliznek, úgyhogy legalább ilyenkor magunk lehetünk.

– Fiúk?

– Simon, Derek és Peter.

– Vegyes az intézet?

– Aha – szájával a tükörbe csücsörített, majd lekapott róla egy száraz bőrdarabkát. – Az alsó szint közös, de fent külön vagyunk.

Kihajolt az ajtón és mutatta, milyen rövid a folyosó. – Az övök a másik oldal. Nincs is közte összekötő ajtó. Mintha más vágyunk se lenne éjjel, mint átmenni hozzájuk! – kuncogott. – Háát, Tori persze menne. És én is, ha lenne odaát valaki, akiért megéri. Tori lestoppolta Simont – fürkészve nézett rám a tükörben: – Neked talán Peter tetszene. Helyes fiú, de hozzám túl fiatal. Tizenhárom éves. Majdnem tizennégy, azt hiszem.

– Én tizenöt vagyok!

Ajkába harapott. – Ó, nahát! Mindegy is, Peter nem sokáig lesz már itt. Azt hallottam, hazaengedik – kis szünetet tartott. – Tizenöt, mi? Hányadikba jársz?

– Kilencedikbe.

– Pont, mint Tori. Én tizedikbe, mint Simon, Derek és Rae. Bár úgy tudom, Simon meg Rae még csak tizenöt. Mondtam már, hogy tetszik a hajad? Én is akartam ilyet, kék csíkokkal, de anyám azt mondta...

Liz lefelé a lépcsőn is tovább tudósított, már teljesen másfélékről: ott volt például Dr. Gill, a pszichológus, aki csak a rendelési órákra jött be, csak úgy, mint a konzulens tanár, Ms. Wang.

A háromból két nővérrel már találkoztam. Mrs. Talbot volt az idősebb, őt Liz „nagyon kedvesnek” nyilvánította, a fiatalabbat, Miss Van Dopot pedig – ezt suttogta – „nem annyira”. A harmadik nővér, Mrs. Abdo, hétvégén dolgozott, így a másik kettőnek volt egy-egy szabadnapja. Velünk laktak és gondoskodtak rólunk. Ez inkább úgy hangzott, mintha kollégiumi nevelőtanárok lennének, de Liz nővéreknek hívta őket.

A lépcső alján citromos tisztítószer erős bűze csapott meg. Olyan szag volt, mint a nagyinál. Még apa sem érezte magát komfortosan anyja kifogástalan otthonában, ahol folyton magán érezte anyja szúrós tekintetét: ne is várjon zsebpénzt, ha kiönti az üdítőjét a fehér bőrgarnitúrára! Egy pillantás ebbe a nappaliba, és megkönnyebbülten felsóhajtottam. Ugyanolyan tiszta volt, mint a nagyinál – a szőnyeg makulátlan, a bútor csillogott –, de itt kedvem lett volna azonnal a díványra kuporodni a kicsit viseltes, komfortos külseje miatt.

A falak a Lyle Ház kedvenc színére, halványsárgára voltak festve. A sötétkék díványt és a két hintaszéket párnák borították. A sarokban régi nagy ingaóra ketyegett. Minden szélső asztalon állt egy százszorszépekkel vagy nárciszokkal teli váza. Tiszta és vidám. Igazából túl tiszta és vidám, mint az a kiadó szoba volt Syracuse közepében, ahol múlt ősszel szálltunk meg Lauren nénivel, ami annyira

iszonyúan meghitt akart lenni, hogy inkább túldíszletezett színpadnak tűnt, mint valaki otthonának.

Ebben nem különbözik ettől, azt hiszem – olyan vállalkozás, ami buzgón próbál meggyőzni arról, hogy *nem* az, úgyhogy nyugodtan érezd magad otthon! Felejtsd el, hogy örült gyerekek számára fenntartott helyen vagy.

Liz megállított az ebédlőnél, hogy bekukucskálhassunk.

Az asztal egyik oldalán rövid barna hajú magas lány ült. – Az ott Tori. Igazából Victoria, de a Torit szereti. Pontos i-vel. Ő a legjobb barátom. Elég változó a hangulata, úgy hallom ezért is van itt, de szerintem semmi baja. – Biccentett az asztalnál ülő, hosszú göndör hajú, csinos rézbőrű lánynak. – Ez itt Rachelle, avagy Rae. Szeret tüzeskedni.

A lányra bámultam. Tüzeskedni? Ez azt jelenti, hogy gyújtogat? Állítólag ez a hely biztonságos!

És mi van a fiúkkal? Van köztük erőszakos?

Megdörgöltem a hasamat.

– Úgy látszik, valaki éhes! – csiripelte egy hang.

Arra pillantottam fel, hogy Mrs. Talbot jön be tejeskancsóval, valószínűleg a konyhából, és rám mosolyog.

– Gyere csak, Chloé! Hadd mutassalak be!

Reggeli előtt Miss Van Dop mindenkinek kiosztotta a piruláit, majd végignézte, ahogy bevesszük. Hátborzongató volt. Senki nem szólt egy szót se, csak kinyújtotta a kezét, pár korty vízzel lenyelte a gyógyszerét, majd folytatta a beszélgetést.

Én meredten néztem az enyémet, úgyhogy Miss Van Dop közölte, az orvos később majd mindent elmagyaráz, de most az lesz a legjobb, ha egyszerűen csak beveszem. Így is tettem.

Evés után felvonultunk az emeletre öltözködni. Rae ment elől, utána Liz, Tori, majd én.

– Rachele? – szólt előre Tori.

Rae háta megfeszült, de nem fordult vissza. – Igen, Victoria?

Tori még két lépcsővel feljebb jött, hogy közelebb legyen. – Kiestad a szennyest, ugye? Te vagy a soros, én meg szeretném felvenni az anyutól kapott új blúzomat.

Rae lassan fordult meg. – Mrs. T. azt mondta, hogy ma csináljam, mivel ugye le kellett jönnünk, amíg – tekintete rám villant, és egy kicsit, szinte bocsánatkérően elmosolyodott. – Chloé berendezkedik.

– Tehát nem mostad ki!

– Épp ezt mondom!

– De, én azt akart...

– A blúzodat. Hallottam. Akkor vedd fel így, elvégre is új!

– Ja, és valószínűleg mások is felpróbálták! Undorító!

Rae felgyorsított, majd eltűnt a folyosón. Tori komoran nézett rám a válla fölött, mintha mindez az én hibám lenne. Ahogy megfordult, valami villant közöttünk, én pedig megbotlottam, és úgy visszaestem, hogy a korbácba kellett kapaszkodnom.

– Jesszusom, *megütni* azért nem foglak!

A vállán egy kéz jelent meg, a megfakult ujjak kígyószerűen tekergőztek.

– Chloé? – szólt Liz.

– É-é-én... – tekintetemet levettem a test nélküli kézfejről. – Én csak m-m-megbotlottam.

– Figyelj rám..., kislány – suttogta egy férfi hang a fülemben.

Liz két lépcsővel közelebb jött, és ujjával megérintette a karomat: – Minden rendben? Teljesen elsápadtál!

- A-a-azt h-h-hiszem, h-h-hallottam valamit...
- Miért beszél ez így? – kérdezte Tori Liztől.
- Csak dadog. – Liz megszorította a karomat: – Nem probléma, az öcsém is dadog.
- Az öcséd öt éves, Liz! Sok kisgyerek szokott, de nem a tinédzser-
rek! – Tori merőn nézett: – Nehéz a felfogásod?
- Mi van?
- Érted, hosssszú ideig tart... – a kezét széttárta, majd újra ösz-
szetette –, vagy rövid ideig?
- Liz elvörösödött: – Tori, ezt nem...
- Hát, úgy beszél, mint egy kisgyerek, és úgy is néz ki, tehát...
- Beszédkibám van – mondtam óvatosan tagolva, mintha ő len-
ne lassú –, de azon vagyok, hogy úrrá legyek rajta.
- Jól csinálod! – kedveskedett Liz. – Egy egész mondat dadogás
nélkül!
- Lányok! – dugta be Mrs. Talbot a fejét lent a folyosójánál.
– Tudjátok, hogy nem szabadna bohóckodnotok a lépcsőn, valaki
még megsérül! Tíz perc múlva kezdődik az óra. Chloé, neked ma
még nem kell menned, megvárjuk a tanáraid feljegyzéseit! Ha felöl-
töztél, beszéljük meg az órarendedet!

A Lyle Ház úgy szerette a napirendet, mint kiképzőtábor a fegyel-
met.

7.30-kor keltünk. Ettünk, zuhanyoztunk, felöltöztünk, 9-kor
már az osztályban voltunk, ahol a rendes tanáraink által előírt önálló
munkát végeztük Ms. Wang, a nevelőtanár felügyelete alatt. 10.30-
kor szünet, persze tápláló tízóráival. Aztán vissza az osztályba. Dél-
ben ebédszünet. 13.00-tól 16.00-ig tanulás, 14.30-kor egy húszper-
ces szünettel. Az órák folyamán egyszer – ennek az ideje váltakozott –

mindenki megkapta az egyórás egyéni terápiáját Dr. Gilltől. Nekem az első ma ebéd után lesz. 16.30 és 18.00 között szabadok voltunk..., vagyis olyasmi. Mert az órák és a terápia mellett napi teendőink is voltak. Méghozzá egy csomó, a listából ítélve. Ezeket a vacsora előtti és utáni szabadidőnkben kellett elvégezni. Plusz be kellett valahogy szorítanunk naponta fél óra testmozgást is. Aztán a könnyű vacsi után este 9-kor lefekvés, 22.00-kor lámpaoltás.

Tápláló tízórai? Terápia? Feladatlista? Kötelező torna? 9 órai takarodó?

A kiképzőtábor vonzóbbnak tűnt ennél!

Nem tartoztam ide. Tényleg nem.

A beszélgetésünk után Mrs. Talbot elrohant egy telefonhívásra válaszolni, de még visszaszólt és megígérte, hogy majd hozza a teendőim listáját. Óh, micsoda öröm!

A nappaliban ülve próbáltam gondolkodni, de a szoba könnyörtelen vidámsága olyan volt, mintha vakító fény tűzne a szemembe, és ez megnehezítette a koncentrációt. Néhány nap ebből a sárka festékből és a százsorszépekből, és én is olyan boldog zombi leszek, mint Liz.

Szégyelltem magam. Liz barátságosan fogadott, és még a saját barátjával szemben is azonnal megvédett. Ha a jókedv is elmebetegség, azt annyira lehet nem rossz elkapni, de legalábbis jobb, mint megégett embereket látni.

Masszírozgattam hátul a nyakam, miközben lehunytam a szemem.

A Lyle Ház tényleg nem volt annyira rossz hely. Mindenesetre jobb a gumiszobánál. Az *igazi* zombikkal megtöltött végtelen folyosónál, a totyogó elmebetegéknél, akiket annyira elkábítottak, hogy

már felöltözni sincs kedvük, fürödni meg még kevésbé. Azt hiszem, az otthon illúziója volt az, ami itt zavart. Talán bizonyos mértékig boldogabb lennék csúnya kanapék és fehér falak között, rácsos ablakokkal, ahol hamis ígéretek legalább nem lennének. Mondjuk, csak mert itt nem láttam rácsokat, nem jelentette, hogy ez annyira nyitott hely, mint amilyenek tűnt. Az lehetetlen.

Elsétáltam az elülső ablakig. A napos idő ellenére be volt csukva. Volt rajta egy lyuk, valószínűleg a kilincs helye. Kinéztem. Rengeg fa, csendes utca, óriási telkeken régi házak. Semmi villanypásztor. A fűre nem volt „LYLE HÁZ ŐRÜLT GYEREKEKNEK” tábla szúrva. Minden teljesen szokványos, de gyanítom, ha felkapnék egy széket, és kitörném vele az ablakot, a riasztó csak megszólalna!

De hol lehet a riasztó?

Beléptem az előcsarnokba, és a bejárati ajtóra pillantva azonnal megláttam a pislogását. Nem is próbálták elrejteni. Talán emlékeztetőül: lehet, hogy úgy néz ki, mintha a te házad lenne, de meg se próbálja a bejárati ajtón kisétálni!

Na, és mi lehet hátul?

Bementem az ebédlőbe, és kinéztem az ablakon át az udvarra, ahol legalább annyi fa állt, mint elől. Volt ott fészker, kerti székek, ligetek. Az egyik székre letett focilabda és a betonpálya melletti kosárpálánk azt sejtette, hogy ki szabad mennünk, valószínűleg „30 perc testmozgásra”. Ellenőrizték vajon? Kamerákat nem láttam, de elég sok ablak volt ahhoz, hogy a nővérek mindenkit szemmel tarthassanak az udvaron. A majd két méter magas kerítés pedig elrettentésnek volt jó.

– Kijáratot keresel?

Miss Van Dopot láttam, ahogy megfordultam. Szeme pajkosan csillogott, de arca komoly maradt.

– N-n-nem! Csak körülnéztem. Ó, és mikor öltözködtem, vettem észre, hogy nincs meg a nyakláncom! Azt hiszem, a kórházban hagytam, és mindenképp szeretném visszakapni. Sokat jelent nekem.

– Majd szólok apukádnak, de neki kell megőriznie, amíg itt vagy. Itt nem szeretjük, ha a lányaink ékszert viselnek. Na most, ha körül akarsz nézni...

Más szóval, ügyes kis figyelemelterelés, de nem működött! Kihúzott nekem egyet az ebédlőasztal székei közül, és jelezte, hogy üljek le. Leültem.

– Biztos vagyok benne, hogy láttad a biztonsági rendszert a bejáratnál.

– Én n-n-nem...

– ... akartál megszökni. Tudom – a mosoly már elérte az ajkait is.
– A legtöbb bentlakónk nem olyan otthonról megszököő tinédzsertípus, hacsak nem bizonyítani akar vele valamit. Elég okosak ahhoz, hogy tudják, bármi is van a falon kívül, az sokkal rosszabb, mint itt benn. Nem olyan rossz ám itt! Nem Disneyland, de nem is börtön. Szökési kísérlet is csak akkor volt, mikor a gyerekek azért próbáltak kilógni, hogy meglátogathassák a barátaikat. Nem nagyon komoly eset, de a szülők nagyobb biztonságot várnak tőlünk, és bár büszkék vagyunk az otthonos környezetre, szerintem fontos, hogy már az elején beszéljünk a szabályokról.

Mintha a válaszomra várt volna. Bólintottam.

– Az ablakok és a külső ajtók is riasztóval vannak felszerelve. Csak hátra mehetsz ki, ahol nincs kapu. A riasztó miatt szólnod kell, mielőtt kimennél, hogy hatástalaníthassuk, és igen, hogy vigyázhassunk rád. Ha bármilyen kérdésed van arról, mit lehet és mit nem, kérdezz engem! Nem fogom szépítgetni, Chloé. Hiszek

abban, hogy az őszinteség az első lépés a bizalom kialakításához, a bizalom pedig rendkívül fontos egy ilyen helyen, mint ez.

Megint állta a tekintetemet, vizslatva és biztosra véve, hogy megértettem az állítás mindkét oldalát: hogy az őszinteség kétirányú, és elvárják, hogy tartsam be, ami engem illet.

Bólintottam.

hat

MRS. TALBOT RÉPÁT HÁMOZTATOTT velem az ebédhez. Nem mertem neki mondani, hogy életemben soha ilyet nem csináltam még. Miután kicsit belevágtam a hüvelykujjamba, rájöttem a nyitjára.

Miközben hámoztam, a gondolataim elkalandoztak olyan helyekre, melyeket inkább nem látogatnék meg. Segítségül hívtam hát a leghatékonyabb fegyveremet: csináljunk belőle filmet!

Ami a traumás élményeket illeti, az utolsó pár nap a valaha volt legjobb filmalapanyag lett. De milyen műfaj legyen? Szimpla horrorfilm? Vagy pszichológiai thriller? Talán ezeknek az elemeknek a keverékével kellene meglepni a nézőt...

– Hámozási feladat már most? – suttogta egy hang. – Mit vétettél, hogy ezt adták?

Ezúttal, mikor megfordultam nem különálló kezét, hanem egy egész alakot láttam. A fiú talán csak egy évvel volt idősebb nálam, de tizenöt centivel magasabb, nyúlánk, kiemelkedő arccsonttal, rövid, sötétszőke haja tüskésen meredezett mindenfelé. Mandulavágású barna szeme élvezettel ugrált ide-oda.

– Te vagy Chloé, igaz?

Felém nyújtotta a kezét. Hátraugrottam. A répa kiugrott a kezemből, és karjáról a földre esett. A valódi karjáról. Ami ebből a valódi fiúból állt ki.

– É-é-én...

– Mutatóujját a szájára tette, majd az ebédlőajtóra mutatott: Mögötte Mrs. Talbot Lizzel beszélgetett.

– Nem szabadna itt lennem – suttopta. – Amúgy Simon vagyok.

Hirtelen tudatára ébredtem, hogy pont köztem és a kijárat között áll. Mosolya barátságos, ő kétségtelenül helyes volt, bár az, hogy helyes, nem igazán számít egy olyan fiúnál, aki sarokba szorít egy intézetben.

Behátrált a kamrába, felemelte egyik ujját, jelezve, hogy várjak, majd eltűnt. Hallottam, ahogy a polcokon kotorászik. Mikor benéztem, épp egy doboz sós kekszet emelt le.

Kifosztja a konyhát? Nem tudtam nem mosolyogni. Ezek szerint nem számított, hogy intézet vagy nyári tábor, a fiúk étvágya mindig ugyanolyan. Simon előhúzott egy bontatlan csomag kekszet.

– A másik már nyitva van – súgtam mutogatva.

– Köszí, de ő majd az egészet akarja. Igaz-e, bátyó?

Követtem a tekintetét a vállam fölött, majd felsikoltottam. A mögöttem álló fickó majdnem két méter magas volt, ajtónyi széles vállakkal. És bár felnőtt méretűre nőtt, nem lehetett annak nézni. Arcát „ilyen volt” képnek használhatták volna pattanásra való krémekhez. Sötét haja vékonyan és élettelenül lógott a szemébe.

Nyeltem egyet: – N-n-nem láttalak eddig.

Átnyúlt mellettem, hogy elvegye a kekszet Simontól. Mikor hátrálni kezdett, Simon hátulról megragadta az ingét: – Még jó modorra kell tanítanunk! – mondta felém. – Derek, Chloé. Chloé, ez itt a bátyám, Derek.

– Bátyád?

– Aha – morgott Derek érthetetlenül. – Az egyzetűjű ikre!

– A mostohabátyám – mutatta be Simon. – Épp azt kezdtem mondani Chloénak...

– Végeztünk? – vágott közbe Derek.

Simon rálegyintett és forgatta kicsit a szemét: – Bocs. Mindegy, csak üdvözölni akartalak...

– Simon? – visszhangzott Tori hangja a konyha felől. – Aha! Tudtam, hogy téged hallak! – Megmarkolta a kamra kilincset. – Ti Derekkel állandóan kirámoljátok a...

Összeszűkül a szeme, ahogy engem észrevett.

– Tori? – zavarta meg Simon.

Arckifejezése a kitörésre készülöből negédesre váltott: – Igen?

Simon az ebédlőajtó felé bökött: – Pszt!

Míg Tori elnézést hebegett, gyorsan leléptem.

A répapucolás befejezése után Mrs. Talbot szabadidőt adott nekem ebédig, és a médiaszoba felé irányított. Ha nagy képernyős dolby sztereós tévére és a legmenőbb számítógépre számítottam, hát, tévedtem. Egy kábé 50 centis tévé, egy olcsó DVD/videó lejátszó, egy régi X-box és egy még régebbi számítógép volt csak. Gyors pillantás a filmgyűjteményre, és már tudtam, hogy nem sok időt fogok itt eltölteni..., hacsak hirtelen nosztalgiam nem támad az Olsen ikrekre. Az egyetlen komolyabb a többi szülői felügyelettel nézhető film között a *Jurassic Park*, melyre rá is volt ragasztva, hogy „megtekintés előtt kérlek, szólj!”, mintha a diákigazolványom kellene ahhoz, hogy bebizonyítsam, idősebb vagyok tizenháromnál.

Bekapcsoltam a számítógépet. Öt percig tartott, mire bemelegedett. Windows 98! További öt percet töltöttem azzal, hogy

megpróbáltam arra emlékezni, hogyan is kell Windowst használni. A suliban Macintoshok voltak, ami jól jött, mikor meg kellett apát győznöm, hogy végre vegyen nekem egy Apple laptopot, a legújabb filmszerkesztő programokkal együtt!

Böngészőt kerestem. A Firefoxot szerettem volna, de sajna nem volt más, mint a régi jó Internet Explorer. Beírtam egy webcímet, és visszatartott lélegzettel vártam a „sajnos nem tud az internethez kapcsolódni” üzenetet. Ehelyett megjelent az oldal! Talán mégsem voltunk annyira elvágva a külvilágtól, mint hittem!

Húztam az időt, végiglapoztam a kedvenc oldalaimat, mielőtt összeszedem a bátorságomat, és megnézem a leveleimet. A hétvégi mozilátogatottsági listákkal eltöltött pár perc kitisztította a fejem annyira, hogy begépeltem az MSN levelezésemhez vezető linket.

A kereső dolgozott kicsit, aztán az „Oldal nem jeleníthető meg” üzenetet adta ki. Megpróbáltam a Hotmailt. Ugyanaz.

– Na, itt vagy, Chloé!

Mrs. Talbotot láttam, mikor megfordultam.

– Csak az... – a képernyőre mutogattam – ... az e-mailjeimet szerettem volna megnézni, de folyton ezt adja ki!

Odajött, és a képernyőre pillantva felsóhajtott: – Ez a Net Nanny nevű szoftver vagy mi a csuda miatt van. Sajnos nemcsak azt a néhány weboldalt blokkolja. E-mailt csak a mi címünkről küldhetsz és fogadhatsz. Azt a programot kell használnod, amit ehhez a számítógéphez adtak, aztán megkérni Miss Van Dopot, hogy üsse be a jelszót neked, hogy elküldhesd. Tudom, hogy kellemetlen, de tavaly sajnos volt egy kis problémánk az egyik fiatalemberrel, aki nem neki való oldalakat nézegetett, és mikor az igazgatók megtudták... – megrázta a fejét. – Sajnálom, hogy ezt kell mondjam, de egy „férges alma” miatt is büntetünk kell mindenkit. Na, itt az ideje, hogy ebédeljünk!

Peterrel, az utolsó házlakóval ebédnél találkoztam. Köszönt, megkérdezte, hogy állnak a dolgok, aztán az evés alatt teljes figyelmét a horozható PlayStation kötötte le. A Lyle Házban, mint minden más, ez is teljesen normális volt. Túl normális. Mikor valaki megmozdult, megfeszültem, azt várva, hogy idegen nyelveken kezd el beszélni vagy sikoltozni a tányérján mászó bogarak miatt. Senki nem tett ilyet.

A kaja is elég rendes volt. Házi ragu, fulladásig tele hússal és zöldséggel. Biztos voltam benne, hogy egészséges, csakúgy, mint a tej és a teljes kiőrlésű búzából készült zsemle, amit mellé adtak. Desszertnek meg gyümölcszelét ígértek. Micsoda öröm!

A Peter játékából kiszűrődő kerékcsikorgás és szirénazaj volt a vacsora aláfestő zenéje. Rae nem mutatkozott. Tori Lizzel csevegett, de túl halkán ahhoz, hogy én is csatlakozhassak hozzájuk. Dereket annyira elfoglalta a kajálás, hogy nem volt ideje beszélni.

Simon lett hát a házigazdám. Érdeklődött, hogy a város melyik részéről származom. Mikor bevallottam, hogy nem olyan régóta lakunk a környéken, ő is elmondta, hogy sokszor költöztek, ő meg Derek. Kezdtük összevetni a legrosszabb költözési történeteinket, mire Tori is beszállt a saját rémtörténetével: amikor emeleti szobájából az alagsorba költözött. Simon vagy két percig hagyta, hogy félrebeszéljen, aztán megkérdezte, melyik suliba és évfolyamra járok.

Tudtam, hogy csak udvarias – bevonja az új lányt a beszélgetésbe –, de ha Tori rajzfilmfigura lett volna, most füst gomolyog a füléből! Ismertem jól az ilyen lányokat. Védi a területét, legyen szó hajkeféről, legjobb barátról vagy a fiúról, akit kinézett magának.

– Művészeti suliba – suttopta –, hát nem *lenyűgöző*? Mondd csak, Chloé, és mit tanulsz te ott? Szellemfényképezést? Szellemírás?

Egy darab hús akadt meg a torkomon.

– Ó! – Tori őzikeszemmel nézett Simonra. – Chloé nem mondta neked, miért van itt? Halott embereket lát!

Peter felemelte fejét a játékból: – Tényleg? Cool!

Felnéztem, Derek villája megállt félúton a szája felé, zöld szeme világított a hajfüggöny alól, ahogy rám bámult, ajka legörbült, mint-ha azt mondaná: *Miféle csodabogár ez, hogy azt hiszi, kísértetet lát?*

– Egyáltalán nem így van. É-é-én...

– Na, kezdi már! – sóhajtott a Tori. – Vágd hátba, Liz, lássuk, újra el tudod-e indítani!

Simon rábámult: – Ne legyél már ennyire undok, Tori!

Torinak tátva maradt a szája – állókép a rettenetes megaláztatásról. Derek folytatta az evést.

– Nem úgy gondoltam! – kezdte akadozva. – Ahogy Peter is mondta, ez valahol cool. Ha kísértetet lát, talán segíthetne Liznek az ő, izé, kopogó szellemével.

– Tori! – sikított fel Liz, kiejtve a villát a kezéből.

– Na, kezdődik! – dörmögte Derek.

Liznek könnyes lett a szeme, ahogy csikorogva hátrátolta a széket. Tori megint akadozó bocsánatkérésbe fogott. Simon elkapta Liz poharát, mielőtt az leverte volna. Peter a játékra fölé görnyedt. Derek, kihasználva az alkalmat, a káosz közepette mind egy szemig bekanalazta a ragut.

A kivágódó konyhaajtóban Mrs. Talbot jelent meg, de szavait elnyelte a hangzavar.

A másik ajtónál Rae tűnt fel szennyeskosarat tartva.

– Utolsó lehetőség! – formálta a szájával. – Van még valakinek?

Észre sem vette senki, nemhogy hallotta volna. Körbenéztem és rájöttem, hogy a nagy felbolydulásban senkinek nem tűnne fel, ha lelépnék. Így tettem.

Tudták! Mindenki tudta!

Csodabogár vagyok. Egy örült lány, aki kísérteteket lát. A megfelelő helyre kerültem.

Az ebéd felkavarodott a gyomromban. Ahogy felsiettem a lépcsőn, az ágyamra gondoltam, ami vékony matracával és mesterséges vaníliaillatával hirtelen oly vonzónak tűnt. Behúzni a sötétítőket, összekucorodni a takaró alatt az iPodommal és megpróbálni elfelejteni...

– Segíthetek, Chloé?

A lépcső tetejétől két fokra álltam meg, és Miss Van Dopot láttam, mikor megfordultam.

– Csak szerettem volna l-l-ledőlni egy percre. Fájt a fejem és...

– Akkor gyere és vegyél be Tylenolt!

– D-d-de egy k-k-kicsit fáradt vagyok. Óráim nincs, szóval azt gondoltam...

– Gyere le, Chloé!

Megvárta, amíg majdnem leérek, majd így szólt: – A Lyle Házban a hálószoba alvásra való!

– É-é-én...

– Értem, hogy biztosan fáradt vagy, meg tele új élménnyel, de neked most mozgásra és emberekre van szükséged, nem magányra! Rae a délutáni órák után kezdi el a mosást, ha megebédeltél, elmehetsz segíteni neki!

Kinyitottam a pinceajtót, felkészültem, hogy nyikorgó falépcsőkön kell lemennem a sötét, nedves pincébe, arra a helyre, amit legjobban utáltam. Ehelyett fénylő lépcsősort, jól kivilágított átjárót találtam, világoszöld falakat virágos szegéllyel. Aznap először örültem ennek a túlzott élénkségnek.

A csempézett mosókönyhában egy régi karosszék, a mosó- és szárítógép, egy csomó szekrény és polc állt. Semmi „öreg pince”-féle borzongás.

A mosógép már dolgozott, ám Rae-nek nyoma sem volt. A helyiség túloldalán csukott ajtót láttam. Arra tartva valami bűz csapta meg az orromat.

Füst lenne?

Ha Rae itt lenn cigizik, én ugyan nem akarom rajtakapni! Megfordultam, hogy felmenjek, amikor megpillantottam Rae-t, két polcsor között.

Ajkai csendben mozogtak, ahogy kezét rázva a gyufát próbálta eloltani. A cigarettát kerestem. Az nem volt nála, csak a parázsló gyufa.

Liz hangját véltem hallani: *Szeret tüzeskedni.*

Félelem látszhatott rajtam, mert Rae felemelt kezekkel előre ugrott, így közém és az ajtó közé került.

– Nem, nem úgy van, ahogy gondolod! Nem csináltam semmit! Nem... – lassított, mikor látta, hogy figyelek –, én nem gyújtogatok! Nem maradhatnék, ha igen. Kérdezz meg bárkit! Csak szeretem a tüzet.

– Aha.

Észrevette, hogy a gyufát nézem, mire zebre vágta.

– Hé, láttam, nem ebédeltél – szólaltam meg. – Hozhatok valamit?

Felderült az arca. – Kösz, de majd óra előtt eszem egy almát. Minden kifogást kitalálok, csak ne kelljen Victoria királynővel ennem. Láthattad, milyen! Az én bűnöm a kaja. Ha sokat szedek, néhán másodsor vagy desszertet is, mindig piszkál.

Zavartan nézhettem, mert végigmutatott a testén.

– Persze nem bánám, ha leadnék pár kilót, de arra nincs szükségem, hogy a táplálkozási tanácsadóm legyen! – Odalépett a szennyeskupachoz. – Tanácsolom, tartsd magad távol tőle! Olyan, mint azok a szörnyek, amiket egy régi sci-fiben láttam: vámpírok az úrból, csakhogy nem vért ittak, hanem kiszívták az összes energiádat.

– Az Életerő! Tobe Hooper filmje a psziché-vámpírokról.

Vigyorgott, kivillantva görbe szemfogát. – Psziché-vámpírok! Ezt megjegyzem!

Korábban azt gondoltam, hogy nem tartozom ide, mert nem éreztem örültnek magam. De fogadni mernék, hogy egyikőjük sem! Talán az elmebetegség is olyan, mint a dadogás. Életem során folyton próbáltam meggyőzni az embereket arról, hogy a dadogásom nem jelenti, hogy bármi más baj lenne velem. Ez csak egy probléma, aminek a megoldásán keményen dolgozom.

Ugyanúgy, mint nem létező alakokat látni.

Mint vonzódni a tűzhöz.

Ez nem jelentette, hogy skizofrén vagy bármi más lennék.

Minél hamarabb túl teszem magam rajta, annál jobban fogom érezni magam a Lyle Házban, annál hamarabb leszek jobban..., és kerülök ki innen!

Ránéztem a szennyeskupacra: – Segíthetek?

Megmutatta, hogy kell – megint valami, amit sosem csináltam. Még a táborban sem, ott is mindig elvégezte valaki helyettünk.

Pár perc közös munka után megkérdezte: – Te látod értelmét?

– Minek?

– Bezárni valakit egy ilyen helyre, csak mert szereti a tüzet.

– Hát, ha ennyi az egész...

– Van más is, de kis dolgok, amik az ún. tüzeskedéshez kapcsolódnak. Semmi veszélyes. Nem ártok sem magamnak, sem másnak.

Visszatért a ruhaválogatáshoz.

– A mangákat szereted? – kérdezte egy perc múlva. – És az animét?

– A rajzfilmek jók. Annyira nem vagyok odáig értük, de amúgy szeretek minden japán filmet, akár rajz, akár nem.

– Hát én imádom! Nézem a sorozatokat, olvasom könyvben, chatelek a különböző fórumokon meg minden. Ismerek egy lányt, aki meg nyakig benne van. Az összes zsebpénzét a könyvekre és a DVD-kre költi. Mondatokat tud idézni belőlük! – Elkapta a tekintetemet. – Szóval, szerinted ő idevaló lenne?

– Nem. A legtöbb gyereknek vagy ilyen heppje, nem? Nekem a filmek. Hogy tudjam, ki rendezett egy sci-fit jóval azelőtt, hogy megszülettem!

– Senki nem mondaná, hogy ettől örült vagy! Csak moziörült. Lenyűgöz téged. Pont úgy – ekkor elővette a gyufát a zsebéből és megrázta –, mint engem a tűz!

Kinyílt a lépcső tetején az ajtó.

– Lányok!? – kiáltott Mrs. Talbot. – Idelent vagytok még?

Mielőtt válaszolhattunk volna, léptei már kopogtak is lefelé. Ahogy árnyéka megtört a sarokban, kikaptam a gyufát Rae kinyújtott kezéből, és a hajtogatásra váró ingbe dugtam.

– Rae? – folytatta Mrs. Talbot. – Mindjárt kezdődnek az óráid! Chloé...

– Befejezem itt, aztán jövök.

Mrs. Talbot felment. Visszaadtam a gyufát Rae-nek, aki némán megköszönte, majd követte a nővért a lépcsőn felfelé.

Én meg egyedül maradtam a pincében.

the A SZELLEMLIDÉZŐ Summoning

SÖTÉT ERŐ TRILÓGIA 1

Chloé Saunders nem akar mást az élettől, mint bármelyik tinédzser: esélyt arra, hogy befejezhesse az iskolát, barátokat találjon, és talán egy fiút is magának.

Amikor azonban elkezd szellemeket látni, megérti, hogy az élete soha nem lesz olyan, mint a többieké.

A figyelmét követelő szellemektől körülvéve Chloé végül összeomlik, és bekerül egy kisebb elmezavarral küzdő fiatalok számára fenntartott otthonba.

A Lyle Ház először normálisnak tűnik, de ahogy Chloé sorra megismeri a többi ápolat – a sármos Simont és gyanús, soha nem mosolygó bátyját, Dereket, a visszataszító Torit és Rae-t, aki túlságosan is szereti a tüzet – rájön, hogy valami különös, baljós dolog köti össze őket, amit nem lehet a szokásos „problémás a gyerek” viselkedéssel magyarázni.

Ahogy együtt nemsokára azt is felfedezik, hogy a Lyle Ház sem egy a szokásos otthonok közül...

Készülj fel! Lélegezz!

Tizennégy éves kortól ajánljuk

2 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

nyugtalanító borzongás